పుస్తక మహిళ

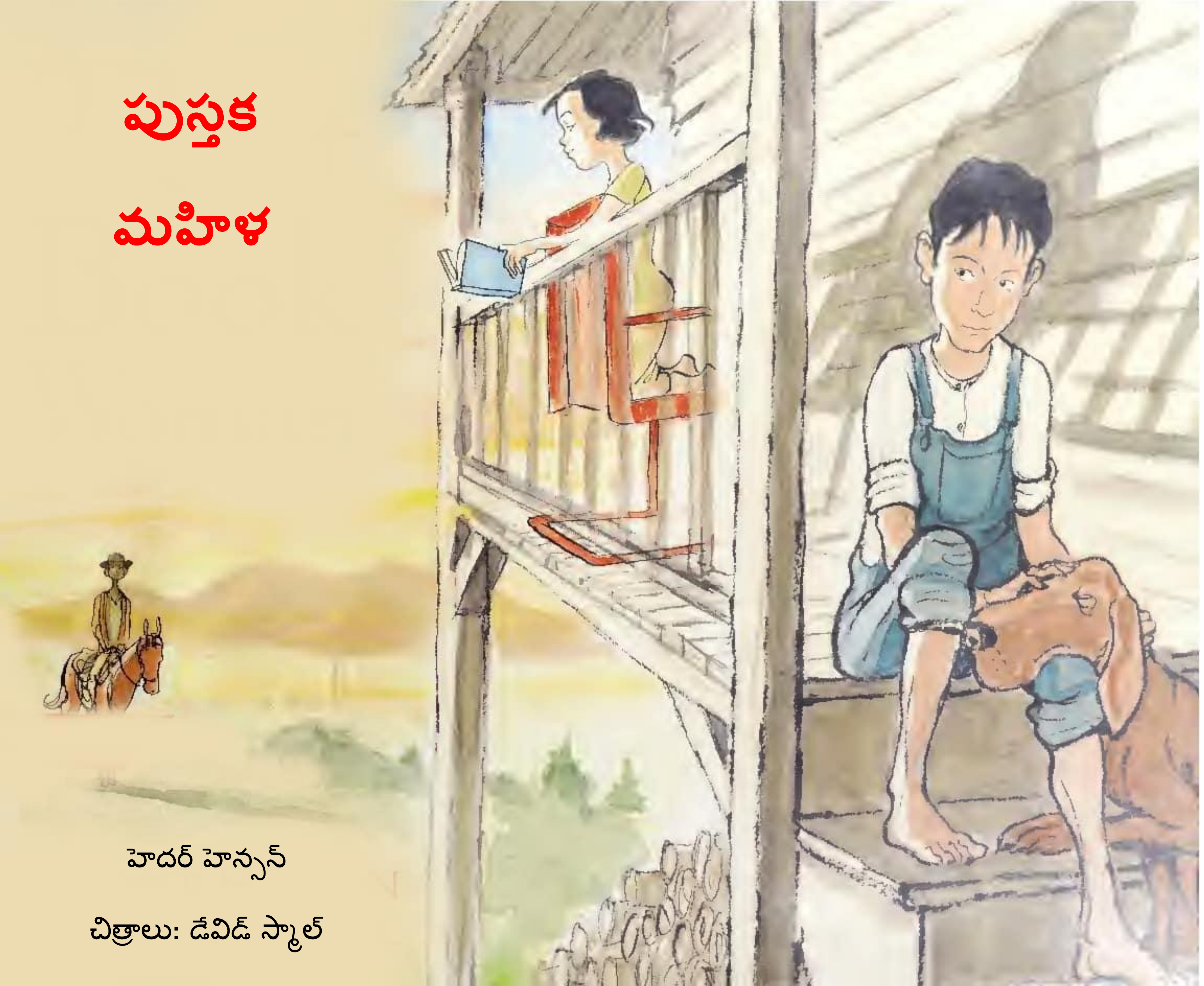

హెదర్ హెన్సన్

చిత్రాలు: డేవిడ్ స్మాల్

కాల్‌కు చదివే అలవాటు లేదు . అపలాచియన్ పర్వతాలలో చాలా ఎత్తులో నివసిస్తున్నందున, పుస్తకాలు చదివి నేర్చుకోవడానికి ప్రయత్నించడం కంటే, నాన్న పొలం దున్నడమో లేదా దారితప్పిన గొర్రెల వెంట పడటమో అతనికి ఇష్టం. లేదు. కాల్‌కు కూడా కదలకుండా కూర్చుని ఏదో రాతలు చదవడం ఇష్టం లేదు. కానీ ఆ పుస్తకాలమ్మ మాత్రం ఆగకుండా వస్తూనే ఉంది. వర్షంలో వస్తుంది. మంచులో వస్తుంది. కొండ అంచు నుంచే పైకి వస్తుంది, అది అంత సులువైన పని కాదని కాల్‌కు తెలుసు. అదంతా కేవలం తన చెల్లెలికి కొన్ని పుస్తకాలు ఇవ్వడానికే. ఏంటి, ఆవిడకి పిచ్చిదై ఉండాలి—లేక తను అనుకున్నదానికంటే ధైర్యవంతురాలా?

'దట్ బుక్ వుమన్' అనేది ఒక అరుదైన, హృద్యమైన కథ. ఇది అమెరికా చరిత్రలోని ఒక ప్రత్యేక ఘట్టాన్ని గౌరవిస్తుంది—అదే ప్యాక్ హార్స్ లైబ్రేరియన్లు. వీరు లెక్కలేనంత మంది పిల్లలకు గీతలు గీసిన రాతల మధ్య కథలను చూసేందుకు సహాయపడి, తద్వారా వారిని జీవితాంతం చదివే పాఠకులుగా తీర్చిదిద్దారు.

పుస్తక

మహిళ

హెదర్ హెన్సన్

చిత్రాలు: డేవిడ్ స్మాల్

నేను , నా
కుటుంబం— చాలా
ఎత్తులో నివసిస్తాము
చాలా ఎత్తులో
మేము అరుదుగా
చూస్తాము
ఆకాశంలో ఎగిరే
గద్దలు
తప్ప,మరియు చెట్ల
మధ్య దాగి ఉన్న
జంతువులు
తప్పమరెవరూ
కనిపించరు.

నా పేరు కాల్.నేను
మొదటివాడిని కాదు,అలాగే
చివరివాడిని కూడా కాదు.కానీ
నేను పెద్ద కొడుకు,కాబట్టి
నాన్నతో కలిసిపొలం
దున్నడంలో సహాయం
చేయగలను.మరియు గొర్రెలు
ఎక్కడికైనా తిరిగిపోతే,వాటిని
తిరిగి తీసుకురాగలను.

సాయంత్రం అయ్యే
సమయానికిఆవును కూడా ఇంటికి
తీసుకురాగలను.అది చాలా
ఉపయోగకరం,ఎందుకంటే నా చెల్లి
లార్యుస్తక పేజీల మధ్యే తన
ముక్కును పెట్టుకునిఉదయం
మొదలు రాత్రి చీకటి పడే
వరకుచదువుతూనే ఉండేది—
అమ్మ అనుమతిస్తే.ఇంతగా చదివే
పిల్లనునువ్వెప్పుడూ చూడలేదు—
అదే నాన్న చెప్పే మాట.

నాకు మాత్రం కాదు.అలా కదలకుండా
కూర్చొనిఆ అర్థం కాని అక్షరాలను
చూస్తూ ఉండటానికినేను
పుట్టలేదు.లార్క్ "టీచర్"గా
నటించినప్పుడు కూడానాకు అసలు
నచ్చదు—ఎందుకంటే నిజమైన
పాఠశాలఆ నది దారి వెంట చాలా
దూరంలో ఉంది.లార్క్‌కే తన కలలు
నెరవేర్చుకునే అవకాశం
లేకపోతే,ఇప్పుడు మమ్మల్ని తానే
చదివించాలని చూస్తోంది.కానీ నేను
మాత్రంచదువుకునే బాలుడు కాదు.

అందుకే నేను ముందుగా వింటానుఆ
"క్లిప్పిటీ-క్లాప్" అనే శబ్దాన్ని,మట్టి
రంగులో ఎర్రగా మెరిసేఆ గుర్రాన్ని
మొదటగా చూస్తాను.ఆ గుర్రంపై
కూర్చున్నవాడుపురుషుడు
కాదనిమొదటగా నేనే గుర్తిస్తాను—
అది ఒక మహిళ,అందరూ చూసేలా
ప్యాంట్ వేసుకుని ఉంది.

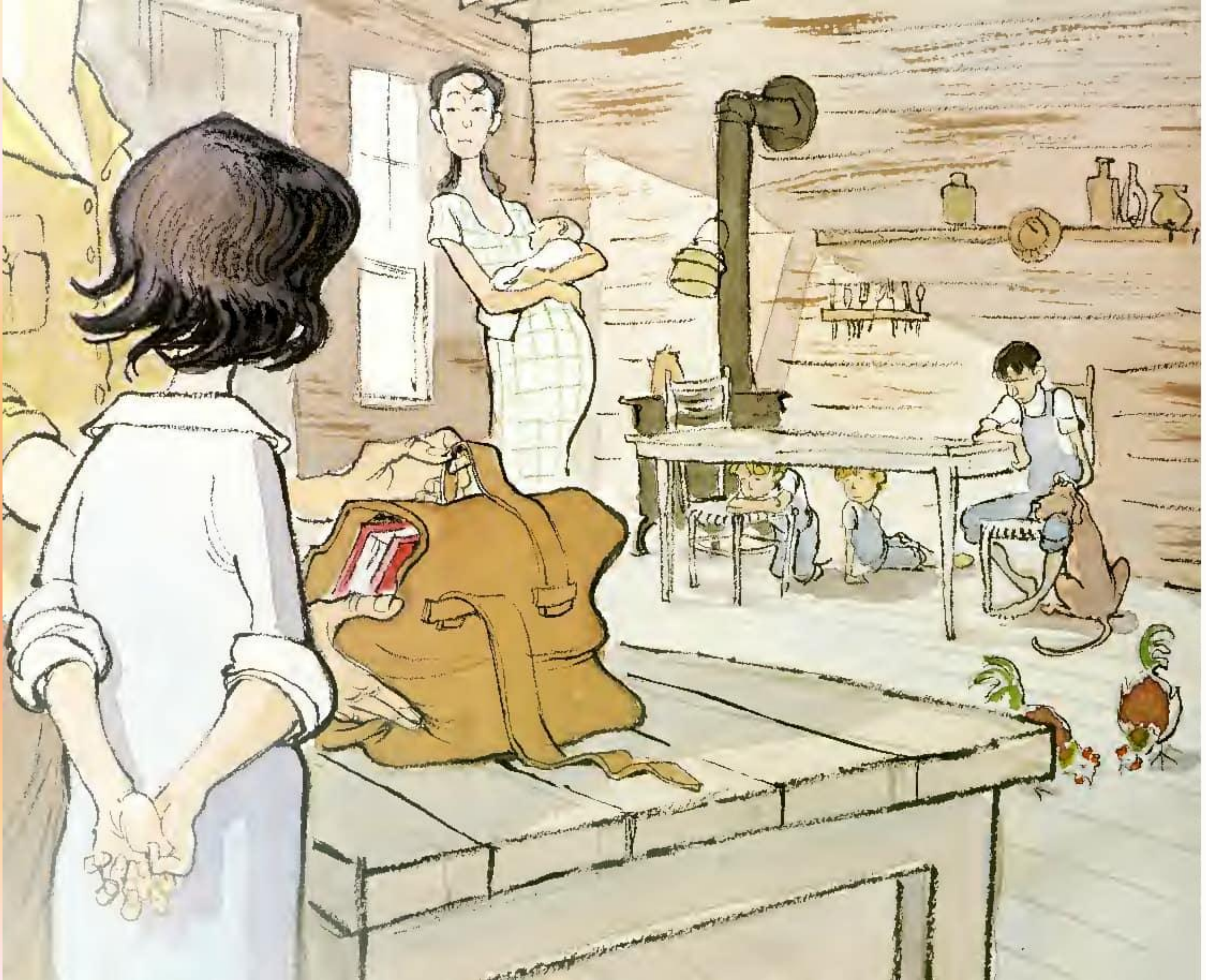

ఖచ్చితంగా, ఆ అపరిచితురాలినిమేము ఎంతో ఆప్యాయంగా ఆహ్వానిస్తాము.ఆమె కూడా చాలా స్నేహపూర్వకంగా ఉంటుంది.కొద్దిగా వేడి టీ తాగిన తర్వాత,ఆమె తన సాడిల్ బ్యాగ్‌నుమేజాపై ఉంచుతుంది.అందులోనుంచి బయటపడేవిబంగారం లాంటివే—లార్క్ కళ్లలో మెరిసే ఆనందంనాణెం లాగా ప్రకాశిస్తుంది.ఆమె చేతులు మాత్రం ఆగవు,ఆ అమూల్యమైన ధనాన్నిపట్టుకోవడానికి ముందుకు చాచుతాయి.

ఆమె తీసుకువచ్చేదినాకు మాత్రం ఎలాంటి
ధనంలా అనిపించదు—అవి
పుస్తకాలే!నమ్మగలవా?పర్వతం అంతా
ఎక్కిఅన్ని పుస్తకాలను మోసుకుని
వచ్చింది!ఇంత కష్టం చేసి వచ్చినాఅది వృథా
అని నాకు అనిపిస్తుంది.ఎందుకంటే, ఆమె తన
వస్తువులనుఆ ఊర్లో తిరిగే టింకర్ లాగాపాత్రలు,
సామాన్లు అమ్మినట్లుగాఅమ్మాలని
అనుకుంటే—మా దగ్గర డబ్బు
లేదు,మెరుస్తున్న నాణేలు కూడా
లేవు.అలాంటివి ఖర్చు పెట్టడానికిముఖ్యంగా ఈ
పాత పుస్తకాల కోసంమా దగ్గర ఏమీలేదు.

అప్పుడు నాన్న లార్క్‌ను ఒకసారి చూసిగొంతు సరిచేసుకుని,“ఒక మార్పిడి,” అని అంటాడు.“ఒక సంచి బెర్రీలు—ఒక పుస్తకం.”నేను నా చేతులను వెనక్కి బిగించి పెట్టుకుంటాను.ఏదో చెప్పాలని అనిపిస్తుంది,కానీ ధైర్యం చేయలేను.అది నేనే పాయ్ చేయడానికి సేకరించినఅదే బెర్రీల సంచి—పుస్తకాల కోసం కాదు.

నా ఆశ్చర్యానికి,ఆమె గట్టిగా తల ఊపుతుంది.ఒక సంచి బెర్రీలు కాదు,కొంచెం కూరగాయలు కాదు,నాన్న చెప్పిన ఏదీఆమె తీసుకోదు.ఈ పుస్తకాలు ఉచితం—గాలిలా ఉచితం!అంతేకాదు—రెండు వారాల తర్వాతఆమె మళ్లీ వస్తుంది,ఈ పుస్తకాలను మార్చిఇంకా కొత్త పుస్తకాలు ఇస్తుంది!

నాకు అయితేఆ “బుక్ వుమన్”
తీసుకువచ్చిన వాటి మీదఏ
మాత్రం ఆసక్తి లేదు.ఆమె మా
ఇంటి దారి మరిచిపోయినానాకు
ఏమాత్రం బాధ ఉండదు.కానీ
ఆమె మాత్రం వస్తూనే
ఉంటుంది—
వర్షంలోనూ,మంచులోనూ,చలిలో
నూ.ఆమె గుర్రం కూడాచాలా
ధైర్యంగా ఉండాలి
అనిపిస్తుందిఅని నేను
అనుకుంటాను.

ఒక సమయం వస్తుందిప్రపంచమంతా
తెల్లగా మారిపోతుంది—తాత గడ్డం
లాగే.గాలి కేకలు వేస్తుందిరాత్రి
చీకట్లోపులిలా అరుస్తున్నట్టుగా.అందుకే
మేమంతామంట చుట్టూ
కూర్చుంటాం,ఈ రోజు ఎవరూ
వస్తారనేఆలోచనే లేదు.ఇంత మంచు
పడితేఅడవిలోని జంతువులూ
కూడాదాక్కునే ఉంటాయి.

కానీ దేవుడా—
మాకు ట్యాప్ ట్యాప్ అనే శబ్దం
వినిపిస్తుంది ట్యాప్
కిటికీ అద్దం మీద.
మరి ఆమె అక్కడ ఉంది—
తల నుండి కాలి వరకు చుట్టబడింది!
ఆమె తన వ్యాపారాన్ని చేస్తుంది
పగులు గుండా
మన ప్రజలను ఉంచడానికి
జలుబు రాకుండా.
మరియు పాప్ బిడ్ చేసినప్పుడు
ఆమె రాత్రి బస చేస్తుంది,
ఆమె కేవలం తల ఊపుతుంది.
నా గుర్రం నన్ను చూస్తుంది
"ఇల్లు," అంటుంది ఆమె.

నాన్న అంటాడు—శీతాకాలం ఎంతకాలం ఉంటుందోలక్షణాల ద్వారా తెలుసుకోవచ్చని.ఈ సంవత్సరం ఆ లక్షణాలన్నీ భారీ మంచు పడుతుందని,చాలా తీవ్రమైన చలి ఉంటుందనిముందుగానే చెప్పాయి.చాలా రోజులు మేముకొత్తగా కొనుకున్న బూట్లలోపాదాలు ఇరుక్కుపోయినట్టుఇబ్బందిగా ఉన్నప్పటికీ,నాకు మాత్రం బాధగా అనిపించదు.అది కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అనిపించవచ్చు,కానీ నిజమే.

నాన్న అంటాడు—శీతాకాలం ఎంతకాలం ఉంటుందోలక్షణాల ద్వారా తెలుసుకోవచ్చని.ఈ సంవత్సరం ఆ లక్షణాలన్నీ భారీ మంచు పడుతుందని,చాలా తీవ్రమైన చలి ఉంటుందనిముందుగానే చెప్పాయి.చాలా రోజులు మేముకొత్తగా కొనుకున్న బూట్లలోపాదాలు ఇరుక్కుపోయినట్టుఇబ్బందిగా ఉన్నప్పటికీ,నాకు మాత్రం బాధగా అనిపించదు.అది కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అనిపించవచ్చు,కానీ నిజమే.

శీతాకాలం ఎంతకాలం
ఉంటుందోప్రకృతిలోని
సంకేతాలేచెబుతాయని మా నాన్న
అంటారు.ఈ ఏడాది ఆ
సంకేతాలన్నీ భారీ
హిమపాతాన్ని,అంతులేని చలిని
సూచించాయి.కొన్న బూట్లలో
ఇరుక్కున్న కాలి వేళ్లలాగాచాలా
రోజులు మేముఒకరికొకరు అతుక్కుని
బిగుతుగా ఉన్నా,నాకేమీ అభ్యంతరం
లేదు.ఇదొక విచిత్రమైన
విషయమే,నాకూ తెలుసు,కానీ ఇది
నిజం.

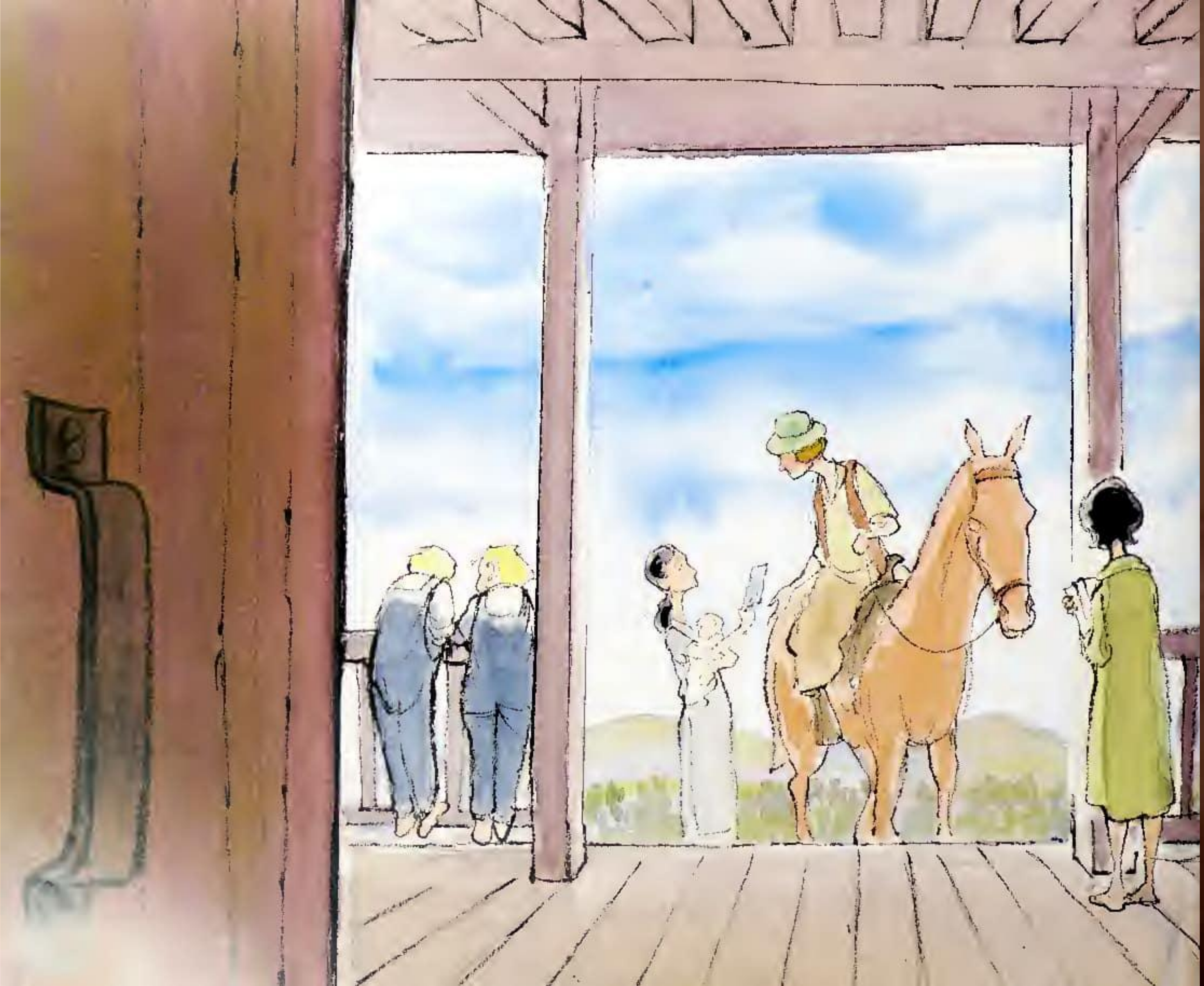

వసంతకాలం దగ్గరపడే
సమయానికిఆ బుక్ ఉమెన్
కొంతసేపు వచ్చి
కలవడానికిఅవకాశం
దొరుకుతుంది.అమ్మ ఒక కానుక
ఇస్తుంది—ఆమె వద్ద ఉన్న అత్యంత
విలువైనది అదే—తన బెర్రీ పై
వంటకం,అది భూమిపై ఉన్న
అత్యంత రుచికరమైన
ఆహారం.“చాలా పెద్దది కాదని
తెలుసు,మీరు చేసిన సహాయం
అంతా చూసినప్పుడు,”అని అమ్మ
అంటుంది,ఆమె గళం గర్వంతో
మృదువుగా మారుతుంది,“ఒక్కరిని
ఇద్దరు పాఠకులుగా
మార్చినందుకు.”

నేను నా తల వంచిచివరివరకు వేచి ఉంటానునా మనసులో ఉన్న మాట చెప్పడానికి:"మీకు కూడా నేను ఏదైనాకానుక ఇవ్వగలిగితే బాగుండేది."ఆ బుక్ ఉమెన్తన పెద్ద నల్లని కళ్లతోనన్ను చూసింది."ఇక్కడికి రా, కాల్,"ఆమె చాలా మృదువుగా అంటుంది,నేను దగ్గరకు వెళ్తాను."నాకు ఏదైనా చదివి వినిపించు."నేను నా చేతిలో ఉన్న పుస్తకాన్ని తెరిచాను,ఇప్పుడే ఈ రోజు తీసుకొచ్చిన కొత్తది.ముందు నాకు అవికేవలం గీతలు, గజిబిజి లిపిలా అనిపించేవి,కానీ ఇప్పుడుఅందులో ఉన్న అసలైన అర్థం నాకు కనిపిస్తుంది,మరియు నేను కొంచెం చదవడం ప్రారంభిస్తాను.

"అదే సరిపడిన కానుక,"అని ఆమె అంటుంది,అంత పెద్దగా నవ్వుతుంది,ఆ నవ్వు చూసినేను కూడాతిరిగి నవ్వుతాను.

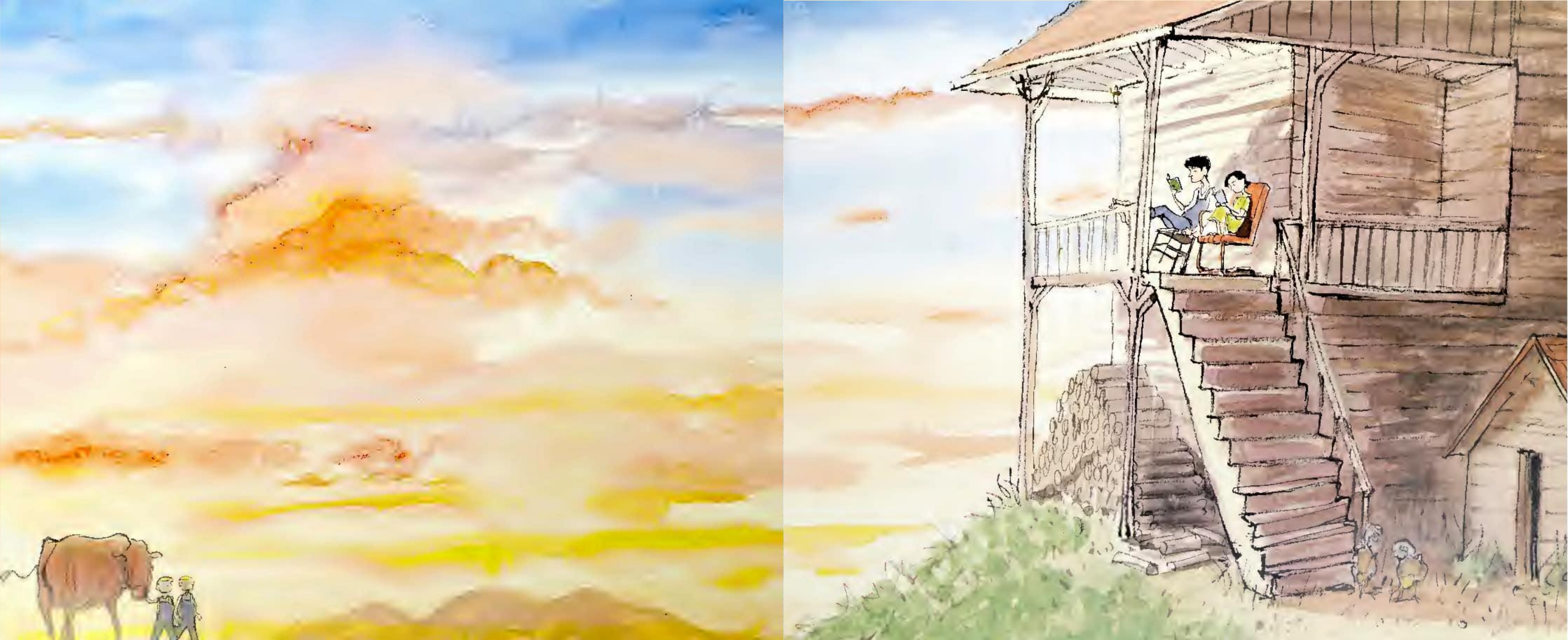

రచయిత గమనికఈ కథ నిజ జీవితంలో ధైర్యంగా పనిచేసిన *ప్యాక్ హార్స్ లైబ్రేరియన్లు* నుండి ప్రేరణ పొందింది. వీరిని కెంటకీ రాష్ట్రంలోని అప్పలాచియన్ పర్వతాల్లో “బుక్ ఉమెన్” అని పిలిచేవారు.ప్యాక్ హార్స్ లైబ్రరీ ప్రాజెక్ట్ 1930లలో అధ్యక్షుడు ఫ్రాంక్లిన్ డి. రూజ్‌వెల్ట్ ప్రారంభించిన వర్క్స్ ప్రోగ్రెస్ అడ్మినిస్ట్రేషన్ కార్యక్రమంలో భాగంగా స్థాపించబడింది. పాఠశాలలు చాలా తక్కువగా, లైబ్రరీలు లేని దూర ప్రాంతాలకు పుస్తకాలను అందించడమే దీని లక్ష్యం.కెంటకీ పర్వత ప్రాంతాల్లో రహదారులు చాలా సార్లు చిన్న వాగులు లేదా కఠినమైన దారుల్లా ఉండేవి. ఒక బుక్ ఉమెన్ ప్రతి రెండు వారాలకు ఒకసారి గుర్రం లేదా ఖచ్చర్‌పై ప్రయాణించి, మంచి వాతావరణంలోనూ చెడు వాతావరణంలోనూ పుస్తకాల బరువుతో అదే కష్టమైన మార్గాన్ని దాటేది.వాళ్లు “గాలిలా ఉచితంగా” అందించిన ఈ సేవకు కృతజ్ఞతగా, కుటుంబాలు తమ వద్ద ఉన్న కొద్దిపాటి వస్తువుల నుంచే కానుకలు ఇస్తుండేవి—తోటలో పండిన కూరగాయలు, అడవి పూలు, బెర్రీలు లేదా తరతరాలుగా వచ్చిన ప్రత్యేక వంటకాలు.ప్యాక్ హార్స్ లైబ్రేరియన్లలో కొంతమంది పురుషులు ఉన్నప్పటికీ, ఎక్కువగా ఈ పనిని మహిళలే చేశారు. ఆ కాలంలో చాలామంది “మహిళల పని ఇంట్లోనే ఉండాలి” అని భావించినప్పటికీ, ఈ బుక్ ఉమెన్ తమ సహనం, అంకితభావంతో ప్రత్యేకంగా నిలిచారు.వారికి చాలా తక్కువ వేతనం ఇచ్చేవారు, అయినప్పటికీ వారు చేసిన పనిపై గర్వపడేవారు. అప్పలాచియా ప్రజలకు బయటి ప్రపంచాన్ని పరిచయం చేయడం, “గజిబిజి అక్షరాలు”గా భావించిన చదువును అసలు విలువగా మార్చడం—వారి గొప్ప సేవ.కాలక్రమేణా కెంటకీ లోని వాగుల దారులు రహదారులుగా మారాయి. గుర్రాలు, ఖచ్చర్లు క్రమంగా తగ్గిపోయి, వాటి స్థానంలో ఈరోజు కూడా కనిపించే బుక్‌మొబైల్స్ వచ్చాయి. దేశమంతటా ఇప్పటికీ అంకితభావంతో పనిచేసే గ్రంథపాలకులు పుస్తకాలను అవసరమైన వారికి చేరుస్తున్నారు.ఈ పుస్తకంలో చూపిన బుక్ ఉమెన్ గురించి మరింత తెలుసుకోవడానికి కింది వనరులు సహాయపడతాయి:**వెబ్‌సైట్లు:*** కెంటకీ డిపార్ట్‌మెంట్ ఫర్ లైబ్రరీస్ అండ్ ఆర్కైవ్స్* న్యూ డీల్ నెట్‌వర్క్* ఫ్రాంక్లిన్ డి. రూజ్‌వెల్ట్ లైబ్రరీ అండ్ మ్యూజియం**పుస్తకాలు:*** *డౌన్ కట్ షిన్ క్రీక్: ది ప్యాక్ హార్స్ లైబ్రేరియన్స్ ఆఫ్ కెంటకీ* — కాథీ అప్పెల్ట్, జీన్ కానెల్లా ష్మిట్జర్* *నైట్ కమ్ఉ టు ది కంబర్లాండ్స్* — హ్యారీ ఎం. కాడిల్

ఇప్పుడు ఆ మహిళ ఏమి తీసుకువస్తుందంటే,నాకు మాత్రం అది పెద్ద ధనం అనిపించదు—కానీ పుస్తకాలు!నమ్మగలవా?పర్వతాల ఎత్తుకి అంతాఒక గుట్టలంత పుస్తకాలు తీసుకువస్తుంది!ఒక కష్టమైన రోజంతా ప్రయాణం చేసి,అన్నీ వృథా కష్టమే అనిపిస్తుంది,అనుకుంటాను.